

Szerkesztői iroda:
Nagyenyeden
A KIADÓHIVATALBAN
hová
lap szellemi részét illető
közlemények küldendők

Kiadóhivatal:
Wokál János könyvkereskedése
hová
az előfizetők és hirdetések
bérmentesen küldendők.
Kéziratok nem adatsuk vissza.

KÖZÉRDEK

Vegyestartalmu heti lap.

Megjelenik minden vasárnapon.

Előfizetési feltételek:
helyben házhoz hordva vagy
vidékre postán küldve
egész évre 4 frt,
félévre 2 frt,
negyedévre 1 frt.

Hirdetmények díja:
3 hasábos petit sorért, vagy
ennek helyéért 5 kr.
Bélyegdíjért külön 30 kr.
Nyilttér sora 13 kr.

Az erdélyi r. kath. status közgyűlése.

(B.) Folyó hó 23—24. napjain tartja meg a kath. status évi nagy gyűlését, mely évről évre a kulturális fejlődésnek s a még fokozottabb mérvű haladás iránti törekvésnek valóban szép nyilvánulásait mutatta ki. Ez évi közgyűlés azonban jelentőségében még fokozottabb, mert a nagyfontosságú status elnöki s az előadói állások betöltése, az indítványok között a jelzőlog hitelintézet s az egyházi és iskolai alap létesítésére vonatkozó méltán felköltethetik a tagok kiváló figyelmét és részvételét.

Az igazgató tanács gazdag tartalmu, érdekesen csoportosított, tiszta képet nyújtó jelentést, számadást és szabály tervezetet adott a közgyűlési tagok kezébe, — kiknek elegendő idejük lehet tanulmányozni a fontos kérdéseket s nyugodtan elhatározni azt az irányt, melyben haladni és fejlődni ohajtják a magyar katholicismus egyetlen alkotmányos testületének közügyeit.

E jelentésből látjuk, hogy b. Jósika Sámuel legderekabb főuraink egyike, alig választott meg a r. kath. status elnökévé, — utalva vagyoni viszonyai rendezése által elfoglalt helyzetére, mely a nagy felelősséggel járó elnöki állást, a központtól távol lakván, nem engedi viselni, arról lemondott. Ha a köztisztviselőben álló báró fenntartja lemondását, akkor a statusgyűlés világi tagjainak soraiban alig lehet kiválóbb tehetségű, erélyű és tekintélyű férfit találni Ugron Gábornál, ki népszerűségét nem olcsó frázisokkal, hanem komoly és alapos ismeretekre valló munkásságával s meggyőző érveivel szerezte meg. Lehetnek többen, kik pártállására valló tekintetből, melyet mint politikai férfaink legkitünőbbjeinek egyike elfoglal, talán vonakodnak róla szavazni; de a ki tudja, hogy Ugron a status ügyeit soha sem ítélte meg politikai pártállása szerint s nem igyekezett e gyűléseket politikai nézetei terjesztésére használni fel, — aligha fogja elnökké választását ily szempontból mérlegelni.

A status előadói állás betöltése szintén nehéz feladat lesz. Eddigelő igen tekintélyes egyházi férfiak, kik rendszeren a kanonoki méltóságot is megnyerték, viselték a fontos tisztet. A szabályzat nem tiltja s nem zárja ki azt, hogy világi ne lehessen előadó s kétségtelen, hogy jelenleg többen ohajtják, mint valaha, hogy megfelelő világi erő nyerje el e nevezetes állást, míg mások az egyháziak által szerzett némi előjogra hivatkozva, keresik azt az egyént, ki tudományánál s tekintélyénél fogva egyaránt alkalmas volna. Hogy ez most valóban nehéz feladat, jól tudhatják mindazok, akik a káptalan viszonyait ismerik, azt pedig egy tekintélyesebb plébános se teszi, akinek gazdag hitközsége van, hogy ott hagyja kényelmes helyzetét a sok gondddal, felelősséggel járó méltóságért. Leghelyesebb volna hogy pontosan körülírva a status előadó teendőit, képzettségi fokát s b. nyilvános pályázat útján töltsék be ez állomást, mert így csak néhány beavatott tudja, hogy ki, vagy kik pályáznak s a status gyűlés tagjai sokszor kedvetlen meglepetéseknek lehetnek kitéve, mi pedig csak a közügy kárára válhatnak.

Előkelő tisztviselői állás ez nem pedig „méltóság” amint némelyek hiszik.

Az igazgató tanács, ha jól tudjuk Ugron Gábor javaslata szerint, elkészítette egy földhitel intézet tervezetét is. „Egy millió forint lenne körülbelől szükséges, — mondja a javaslat — mely alapitókéül az alapokból lekötötték, míg a többi értékpapírba elhelyezett tőke a záloglevelek kibocsátásáról szóló törvény értelmében ily jogosítvánnyal felruházandó földhitelintézet zálogleveleibe helyeztetnék el. „E jelzőlog intézet leveleit el tudná adni jó áron s annak legnagyobb vevője épen a kath. status és a kath. hitközségek lennének. Számítalanok ama veszélyek, melyeknek a hitközségek alapitványai ki vannak téve. A nagy kamatra kiadott kölcsönök a kölcsönvevőt is károsítják s kölcsönadónak még sem nyújtanak biztos garanciát; a lelkészek foglalkoznak nagyobbára a tőkék kölcsönadásával s annak következménye

nem egyszer meglazítása ama kegyeletes viszonynak, melynek hívó és lelképásztor között fenn kellene állania. Az egyes hitközségek tőkéiket 5—10 év alatt progressive bevónván, legbiztosabban a földhitelintézetben helyeztetnék el, mely a legtöbb biztosítékot nyújtja a kamat jövedelem pontos befolyására, de és főleg megőrzi a tőkét is az elpusztulástól.” Ilyen és ehhez hasonló indokolással a tervezet át lett téve püspök ur ó nagy-méltóságához, ki az intézet létesítését a jelen körülmények között nem tartja kimondhatótnak. a többek közt felhozván hogy: „a z egyház községek pénzéi legnagyobb részben alapító levélileg az egyház községek kezelésére lévén bízva, azoknak a tervezett központba való bevonása legyözhethetlen akadályokba ütközik,*) eltekintve attól, hogy méltánytalanság volna főleg a szegény székely népet megfosztani az alkalomtól, hogy szükség esetén közelebbről, kevesebb költséggel s kisebb összeget felvehessen talán pillanatnyi szükségéinek fedezésére.”

Es végül egy hatásában és eredményeiben nagy fontosságú tervezet ad jelést arra nézve, hogy az erdélyi r. kath. hitbéli és közmivelődségi érdekeinek előbbre vitele, az erre szolgáló intézmények megerősödése s fejlesztése czéljából, a közteherviselés elvei szerint, minden önálló r. kath. hívó, évi jövedelmének egy ezred részét fizesse be egy közalapba. E végből 12 fizetési osztályzat állapították meg, melyek valamelyikébe az illető saját bevallásához képest, beiratkozik. A legkisebb évi járuléka 10 kr., a legnagyobb 12 frt. lenne, mely járulékot azonban a fizetőköteles meg válthatja aképpen, hogy annak huszszorosát a közalapba készpénzben befizeti. Ha e szabály lelkiismeretesen keresztül vihetik s annak biztosítására csak a legcsekélyebb évi járuléknak — 10 kr-nak —

*) Bezzeg az ev. ref. püspök és igazgató tanács tultette magát az aggodalmun, sőt a konverzió által nyert többletet egyszerűen, a tulajdonos egyházaközségek megkérdezése nélkül, elvonta eredeti rendeltetésétől.
Szerk.

TÁRCZA.

Emlékezés Nagyenyed pusztulására.

(1849. Január 8.)

Szilágyi Farkastól.

Semmi kétségünk nem maradt fenn, miként ezen csapatot Bukur indította sietve utánnunk, hogy a tövisi vendéglőben történtekért rajunk magának elegendőt vegyen.

Igyekezünk természetesen előlük menekülni, de nem lehetett, mert lovsink a „Bilak” kaptatóján fel nem bírtak haladni, sőt egy időn túl meg is állottak. Ezt látva leugrottunk a szekérről mindannyian s azt kétségbe esett erőfeszítéssel taszítottuk, de így is csak lassan haladtunk a lánásas oláhok ellenben gyorsan közeledtek s már már nyomunkban valának. Elvultunk már készülve a legrosszabbra is. Megvultunk győződve, hogy szerencsétlen életünknek pár percz multával vége lesz. Az isteni gondviselés azonban ez alkalommal sem hagyott el. Ugyanis nagynehezen a tetőre értünk, a lánásas oláhok is már csak alig nekany ölnyi távolban voltak tőlünk. A tetőn két császári társzekeret találtunk, melyeket néhány katona kísért. Élelmet szállítottak Fehérvárról Karácsonfalván és ezen község környékén állomásozó császári katonák részére.

Szerencsénkre a társzekeret kísérő katonák őrmestere magyar fia volt. Határozottan ezen katonák voltak életünk megmentői. A lánásas oláhok a mint őket meglátták, azonnal megállottak. Az őrmester hozzánk közeledett s látván mennyire meggyünk rémülve s megtudván honnan és miért jövünk, meleg részvétellel nyugtatott, bátorított. Igérte, hogy míg annyira előre nem haladunk, hogy az oláhok többé utol nem érhetnek, ő társzekerével azon helyről nem mozdul s üldözőinket feltartoztatja.

Ugy is történt, Üldöző oláhainkat többé nem láttuk, csak a két tompaházi jobbagyunk kísért folyton.

Este 6 óra volt, mikor Gy.-Fehérvárra felig megfagyottan, a fáradtság és a kiállott isszonyu lelki rázkódások miatt teljesen kimerülten megérkeztünk.

Itt az az újabb kellemetlenség ért, hogy egyik vendéglőben sem akartak nekünk szállást adni. Azt állították a vendéglősök, miként rendeletet vettek a várból, mely megtiltja, hogy enyedi menekülőknek szállást adjanak s ki ezen tilalom ellenére enyedi menekült hajlékába fogad, annak házat lebombázzák.)

Végre a „Nap” vendéglőben mégis csak megállapodhattunk. Ennek vendéglőse feledhetlen anyánknak jó ismerőse lévén, nem kergetett el mint a többiek tették, ellenkezőleg szívesen fogadott s jó meleg szobát nyitott számunkra.

Az oláhoktól e helyen sem lehettünk nyugton. Ugyanis a következő napon, már korán reggel tribunok tolokodtak be szobánkba kardokkal oldalukon, pisztolyokkal kezökben, pipákkal szájokban s a legembertelenebb módon insultáltak annyira, hogy teljes lehetetlen volt e helyen tovább maradnunk.

Egy Szigeti János nevű régi jó ismerősét szülőinknek hozta ide a véletlen, ki bérben birt szállására vitt át s rendelkezésünkre egy külön szobát ajánlott fel.

Toth Krisztina a sok izgalom miatt ekkor már annyira ki volt merülve, hogy a „Nap” vendéglőből csak öcsese Miklós segítségével birt Szigeti szállására át vándorogni.

Itt sem állapodhattunk meg. Ugyanis alig érkeztünk a kilátásba helyezett új szállásunkra, a ház tulajdonosa állott elő. Elkezdett ékvtelenül

*) Tudvalevőleg a gyulafehérvári várórséget az I-ső oláh határ ezrednek egy zászlóalj képezte, melynek legénysége és tisztikara legnagyobb részben oláh volt.

káromkodni, s a legdurvább módon kijelentette, hogy ő ily jött-ment emberekért házat összelövetni nem akarja, tehát onnan azonnal takarodjunk. Természetesen távoztunk. Magyar ember volt fájdalom, ki házatól ily embertelen módon elűldözött.

Szigeti most máj egy Schtaulbach nevű óras mesterhez vezetett.

Ez a becsületes zsidó ember szívesen fogadott. Neki magának is csak egy szobája lévén, nejét, gyermekeit segédjét szobájából kiköltöztette. Valamelyik szomszédjánál szerzett számukra szállást s egyetlen szobáját rendelkezésünkre bocsátotta.

Schtaulbachnál végre egy csendes éjszakát töltöttünk s valamennyire magunkat kipihentük.

Másnap jan. 14-án egy Hoffinger nevű háztulajdonosnál szállást fogadtunk a vár közelében.

Itt csendesen voltunk április haváig, mikor a magyar seregek a gyulafehérvári várat ostrom alá vették.

Ekkor innen is menekülnünk kellett, mert az ostromló ágyuk golyai szállásunk udvarára is sűrűn hullottak. Utunkat Borbánd felé vettük. Utközben a vár ágyui lödöztek utánnunk.

Az ágyugolyók jobról-balról szántották mellettünk a földet, de szerencsénkre egyikünket sem találtak.

A borbándi magyar táborban tíz napot töltöttünk.*

M a s z á k H u g ó, a magyar főrendiház naplószerkesztője sat., ki akkor 18 éves ifju volt s kit a város katasztrófája szintén Enyeden talált, jan. 9-én hajnali 4 órakor indult 18-ad magával menekülési útjára. Vele voltak Szili Sándor iparos polgár, Polgári György iparos p. Kovács Sámuel i. p. és nője, Barabás József i. p. nője és akkor 12 éves Károly nevű fiok, jelenleg haszonbérő Romániában; az akkori m. décei ref. pap Vászrhelyi Mihálynak Károly nevű fia, jelenleg kereskedő N.-Enyeden és Krisztina leánya, akkor gyámoltalan gyermekek

megfelelő váltságdíj beszereztetik, — oly szép összeg fog rövid 10 év alatt begyűlni, mely protestans atyafiak domestikájának példájára gazdag segélyforrása lesz a magyar katolikus egyház jelenleg annyi nyomorúsággal küzdő hitközségeinek, különösen pedig iskoláinak, melyeknek jobb tanítókkal, jobb helyiségekkel s a kor haladásához mért felszerelésekkel való ellátása igazán égető szükség.

Ily czélok és tervek bizonyára méltók az erdélyi rom. kath. egyházhoz, s mi szívünkben ohajjuk, hogy e magas szellem munkálkodása hozzon gazdagon fizető gyümölcsöket mindnyájunkra.

Levelezés.

Alvincz, 1890. szeptember 16-án.

Tekintetes szerkesztőség!

Megszoktuk volt már évek óta, hogy a mi „Közérdekek”ünkben olvassunk hébe-korban Alvinczről is valamit. De immár hosszú ideje, hogy senki a mi társadalmi életünkéről meg nem emlékszik, — pedig: új idők, új emberek; sok dolog nem úgy van ma nálunk; s ha azért senki vállalkozni nem mert, a tekint. szerkesztőség becses engedelmével, én leszek bátor elmondani egyet és mást. Előre bocsátok azonban annyit, hogy nem igen sokat foglalkozván az újságírás mesterségével; ha éppen nem úgy üt ki, hogy kellene, nem réám, hanem azokra tessék haragudni, kik bizonyosan jobban tudnak és még sem teszik.

Alvincz község életében ma és a múlt között hovatovább, nagyobb és nagyobb változás kezd beállani. Ugy tetszik, hogy sok kényes és unalmas seb, herceze hureza lassan, szépen, de biztosan talán, gyógyulhat. Hogy többet ne említsek, iskolánk ügye a legörvendetesebb utra van terelve. A gondnokság jó fiatal erőteljes kezekben van letéve, az iránt a legnagyobb elismeréssel vagyunk, de nem tehetjük, hogy őszinte és szívből eredő örömmel ne fejezzük ki a nagyméltóságú vallás és közoktatásügyi Miniszter ur kegyes intézkedése iránt azon szerencsés választása felett, mikor Csulak Lajos urat az iskola élére helyezte át egy olyan helyről, hol őt a legnagyobb és megérdemelt tisztelettel és szeretettel halmozták.

Ha senki azt tenni nem akarná, mi akkor is itt a nyilvánosság terén rovjuk le az iránta való tiszteletünket. Mióta ez az ember ide jött, azóta a mi iskolánknál egy egészen új, jó szellem kezd meghonozodni.

A tanítók egymás iránt szeretettel, tisztelettel viselkednek, az ügyek szépen a rendes kerékvágásban folynak, s mi szülők gyermekeinket egész lelki nyugalommal bizzuk a gondjaira, tudva azt, hogy ott hasznos ismereteket és becsületet tanulnak, nem pedig mint eddig czivakodást, marakodást, egymás elleni áskálódást. Adjon a jó Isten hazánknak sok ilyen tanult, okos és tapasztalt tanítót. Megjegyezzünk különben, hogy olyan embertől, mint Csulak, kinek nevét legalább is a kis szép Erdélyben meglehetősen ismerik, egyebet a jónál nem is vártunk

mindketten, Sebestyén Józsefné szül. Mihályi Eszter, özv. ref. papné sat. Csatlakozott eme csoporthoz pár Eayedre menekült szerencsétlen felvinczi ember is.

Ezen csoport menekülését Maszák ekép írja le:

„Bokán felül éró hóban törtettünk fel a kerten át a kollegium szöllőjébe.)

Itt fenn kertünk mögött már többen voltak összegyűlvé, kik mint mi házaikat, lakásaikat odahagyva, a menekülés útja felett tanakodtak. A lövések mind közelebről hangzottak az utca felől, az égő házak száma szaporodott.

Megindultunk az „Örhegy” felé, mert a szőlő hápáhupás talaján, a mély hóban csak bajjal és lassan lehetett előre törni.

Igy haladva, egyszer körültekintek s azt veszem észre, hogy anyám és nővérem nincs közömben. Sehoh sem vehettem ki alakjokat a csoportban. Vissza szaladtam a kertig, ott sem valának. A házba nem képzeltem, hogy visszatértek légyen, mert ott ismét rablók garázdálkodtak.

Azon feltevésben, hogy tán jóval előre haladtak a hegy felé, ismét a szőlőbe indultam, hol társaim egyike azzal nyugtatott meg, hogy kétségkívül előre siettek, e kínos út küzdelmében egy sem lehet együtt tartani.

Felfelé siettem tehát én is, a meredek oldalon őket utol érendő.

A tetőre érve mindnyájunkat lebilineselt a borzalmas látvány, mely innen egész áttekintést engedett.

Egy hang nem jött ki a rémület zárta ajkakon, a néma csendet csak a lábaink álól felhangzó recsegése, fegyverropogás, tompa ütések döreje s az araszos hóval borított szeglet bástya) égő fedelének sustergeése zavarta.

*) 1 körtvéfai szőlő. Maszákék a Várszeg utca déli során laktak közel a piacához.

*) A lakatosok bástyája.

(Folyt. köv.)

volna (Ugy értesültünk hogy Csulak közöttünk nem lenne megelégedve s talán beadta már kérését a Miniszter urhoz, hogy innen helyezték egyebévé. Nem tudjuk mennyi igaz belőle, de azt gondoljuk, hogy nekünk alvinczieknak mindent el kellene követnünk hogy itt valahogy megtartsuk, legalább nézetem szerint).

Az iskola ügyről önkényét az óvoda jut eszünkbe, hol augusztus 1-sége óta új óvónő van; éppen olyan jól meg vagyunk elégedve, mint voltunk elődjével. Ugy látszik most is szerencsés választást tettünk, ez is igen jól beválik.

A fenntartását illetőleg, azonban bátrak lennünk, annyit mondani, hogy legjobb lenne, ha az egészet vagy az E. M. K. E.-nek, vagy az államnak adnák át.

Nagyon sok akadályba ütközik a fenntartása, ámbár a finansziális forrásokat újra szervezni ép most tervünkben van, de kevés a remény.

A község szegény, így is az állami iskola pénztárából kap 300 frtot és az Emkétől 150 frtot. — Előbb nevezett pénztárban pénz nem mindig van s így hiányosan utalványozhatják ki a fizetéseket az illetőknek.

Felkérjük az igazgatóságot és a Nagys. Tanfelügyelő urat, hogy lépéseket tegyék meg ezen intézmény államosi tására, nem hiszük, hogy a Miniszter ur egy ily nevezetes helyen ne sietne megragadni az alkalmat.

Ezek után már térjünk arra, hogy ha szellemi ügyeink jól folynak, anyagi ügyeinkre itt is kedvező haladás és kilátásaink vannak.

A helybeli piacot mindig zsarolták az ugynevezett kofák, mely hasztalan tábor seregének nagyobb részét gyulafehérvár állította, de istennek hála legyen most még is egy kissé visszavonultabb ezen sáskasereg, mert a helybeli szolgabíró ur nagyon jól korlátoza; kívánunk szerencsés és kitartást a további intézkedéseire. A házi asszonyok pedig hálás köszönetünket fejezik ki, mert a a férjek nem zúgolodnak oly nagyon a sok kiadásokért.

Termésünk istennek hála elég jó. szőlőhegyeink szépen mutatnak és erre különösen szép reménnyel kecsegtetik az alvincz és vidéke gazdaközönőségét az, hogy itt nálunk egy cognac gyár épül. Szöcs Károly nagybirtokos kezdeményezte és nagyon helyesen. A múlt évben az alvinczi vasuti állomásan rengeteg bor lett feladva, minek legnagyobb része Zágrába a cognacgyárba lett feldolgozva, sőt importáltak külföldre is. A borkereskedők egész tél és nyár folyamán itt jöttek-mentek. Közvetlenül, hogy a nagyobb birtokosnak ugyan ki, de a szegényebb embernek bioony a bortermelés nem nagyon fényesen szokta kifizetni magát, mert ő kénytelen borát a mint leszűretelte 60—80 kral eladni, — miután nincs abban az anyagi kellemes helyzetben hogy tavaszig tartathatná, mikor legalább is 1:10—1:20 krért adhatná el; el; most leszűretelés előtt a kínálat már 1 frt. s hihető, hogy a gyár megindulása után, mely 100 hektóra van tervezve, meg magasabb is lesz; de ezt nem számítva, csodálkozunk, miért nem jutott valakinek a bor ilyen felhasználása előbb eszébe, hiszen milyen drágán vagyunk kénytelenek fizetni saját borainkból készült cognacot most külföldről vásárolva vissza. Alvinczen ez bizonyosan annál jobban fog beütni, mert az egész terület ez ideig még phylloxera-mentes. Szóval mi üdvözöljük a derék kezdeményezőt.

Tisztoságunk is újra alakult, a mennyiben megválasztotta tisztviselőit s gyakorlatait vasárnaponként tartja. Ez a polgárokból alakult derék testület úgy tetszik hogy nagyobb pártfogást érdemelne. Ennyit is hogy a régi álmából felmozdult, már nyereségnek tartunk s a jövőbe bizunk, mely esetleg orvoslást hozhat.

Még csak épen egy dolgot említettünk meg, a mit ismét szeretuánk életre hiva látni; ez pedig az olvasó egyelet s nó még a dalárda is. Ennek a mi kis vizivárosunknak van annyi értelmisége, a mennyi megbirna egy ilyen egyelet; volt is. — Hogy mi az oka halálának, azt mi nem vitatjuk, nem keressük, de azt gondoljuk, hogy nem lenne dicséretes annyi uri és mivel embernek, ha egynek nem léte miatt, egy egész egyeletnek kellene pusztulnia, mondjuk volt — és lesz!

Figyelemmel kísérjük tovább is társadalmi életünket, s ha a szerkesztőség megengedi*) és utánam mások helyetnem teszük, bátor leszek ezután is felkeresni a „Közérdekek” hasabjait, — pletykáimmal! —

Veritas.

VEGYES HIREK.

— Az állandó választmány f. hó 19-én tartotta meg gyűlését főispán 5 mlga elnöklété alatt. A meghívóban jelzett ügyeken kívül az időközben bejött zalathnai vasut, a csekelaki körjegyző választás ügyeit is elintézte. Az 1891—92. évekre egybeállított közmunka ügyi előterjesztés, mely 10% rovattal fog igényelni az egyenes adó után, szintén kiváló figyelmet keltett.

— Az igazoló választmány hétfőn, 22-én fogja a legtöbb adót fizetők jegyzékét megállapítani, mire az érdekeltek figyelmzettetnek.

— Dr. Bartók György nagyenyedi ev. ref. lelkész e hó 21-én fogja megtartani próbaszónoklatát a pályá-

*) Szívesen látjuk.]

Szerk.

lyázatra kiírta első papi állomás elnyerése végett. A mennyire óhajjuk vállalkozásának sikerét, ép annyira sajnálunk az enyedi ref. egyházközönégét, mely híres egyházi szónoktótól, s a theol. akadémiát, mely a fiatal-ság által szeretett és tisztelt ékesen szóló tanáratól fosztatnék meg.

— Nyilatkozat Axentie Sever rópiratára „ki dulta fel Enyedet”. Jelen nyilatkozatot közzé tenni azért tartom szükségesnek, mert a fenti czim alatt megjelent rópiratban történelmi tényekről (?) van szó — nem pedig azért, mert Axentivel szembe nyilatkozásokba bocsátkozni szükségesnek tartanám. Axentie, a fenti czim alatt közzé tett rópiratban „nyilatkozásra hívja föl a most is élő báró Splényit” stb., kit ő mentett meg a biztos haláltól, ezen kívánságának eleget teszek azzal, hogy családunk megbízásából kinyilatkoztatom, miszerint egy etlenegy báró Splényit sem mentett meg, amely ténynek mindegyik báró Splényi csak örvendeni tud. Ezen nyilatkozatot, mely világot vet Axentie állításainak igaz voltára, családunk összes tagjainak megbízásából teszem közzé. Tanad, 1890. szeptember hóban. Báró Splényi Árpád.

— A balázsfalvi Emke iskolába 35 leány és 45 fiu irathozott be. A gondnokság az udvaron csinos lakó szobákat építtetett a nyáron a beülakó növendékek részére.

— A balázsfalvi takarékpénztár részvény társaság alakuló közgyűlése f. hó 14-én volt, vármegyénkbeli és Kükküllömegyébőligen szép számmal gyűltek össze a részvényesek Szabó Sámuel tanár elnöklété alatt. Ötszáz részvényben állapították meg a részvények száma, az alapszabály elfogadása után megalakított a választmány s a felügyelőség. A választmány igazgatóvá Dániel Istvánt, pénztárossá Mendel Jakabot, könyvvezetővé Pongrácz Simont választotta meg. — Az egyelet októberben kezdi meg működését, melyet a már meglévő „Patria” pénztár mellett s nem aint ennek részvényesei hiszik, — ellenében, mint versenytárs fog kifejteni.

— Nehány őszinte szó színészeink érdekében.

R. Zajonghy Elemér jól szervezett társulatával városunkban e hó 14-én megkezdte működését bemutatóul előadván egy csinosan és izléssel összeválogatott egyveleget az operette, népszimű és drámai válfajból. Ezután a „Gasparone”, a „Marjolaine” és a „Czigánybáró” kerültek színre melyek előadása a közönség magasabb igényeit is teljesen kieleghette. Tagjai: és pedig első sorban az igazgató R. Zajonghy Elemér maga kellemes, iskolázott tenorjával, a primadonna S. Posfay Ella csengő hangjával és első rangú szinpadhoz méltó megjelenésével, a kitűnő jellem színész: Tordai Károly a kissé tulzó Szabadhegyi, Bertalan, a kis Várhidi ka. és a többiek mindanyian derékul megállják helyüket. — Elszomorító jelenség tehát, hogy városunk közönsége mely oly sok gyöngye társulatot mentett meg, ezen kiváló szintársulatot oly kevés pártolásban részesíti, és hisszük hogy ha a közelebről nem épen kellemes emlékekkel megvált szintársulat és a jelenben itt időző szintársulat között össze hasonlítás tesz, az eredmény kétségtelenül az lesz, hogy a jelenben itt időző társulatot nagyobb pártolásban és megérdemelt figyelemben fogja részesíteni, és egy percig sem kételkedünk abban, hogy derék színészeink a legjobb emlékekkel fognak körünkbel távozni, kérjük a közönség méltó pártolását. E.

— Megyei közgyűlés. A méltóságos báró főispán ur f. hó 30-ra tüzvén ki az őszi közgyűlés napját, van szerencsém a jelzett napon délelőt 10 órakor kezdendő gyűlésre meghívni, melynek tárgyszorozata a következő: 1. Ó felsége köszönet irata Mária Valeria ő Fensége nász ünnepélye alkalmából kifejtett üdvözléért. 2. Özv. gr. Andrási Gyuláné köszönete meggyünk részvét iratára. 3. A vármegye javadalmaszásának 1891. évi költségvetése. 4. Pénztári vizgálatról előterjesztés. 5. Előterjesztés az 1891 és 1892 évi közmunka költségvetésre nézve. 6. A megyei bizottság legtöbb adót fizető tagjainak jegyzéke 1891-re és a megüresedett bizottsági tag helyek betöltése iránti intézkedés. 7. Belügyminiseteri leirat Abrudbánya város képviselőtének felfüggesztése tárgyában. 8. Belügyminiseteri leirat a kisenyedi járás szolgabírói székhelye ügyében. 9. Vizakna város szervezeti szabályrendelet. 10. Fellebbezés Vizakna városnak rendezett tanácsu városi jellege iránti határozat ellen. 11. Választások: I. a köz-igazgatási bizottságba 5 tag. II. igazoló bizottságba 5 tag. 13. Előterjesztés a csombordi hid építése és ványa ügyében. 15. Gr. Teleki Árvéd kérése a drassó-springi uton 2 átereszt engedélyezése iránt. 14. Abrudbánya város folyamodása kölcsön felvétel iránt. 15. Patitia Rubin fellebbezése a gyfhehervári ipariskola tanügyében hozott képviselői határozat ellen. 16. Bevre község határozata tűz által károsult bírāja segélyezése iránt. 17. Vadászati jog bérbeadása iránti határozatok. 18. Községi szabályrendelet. 19. Községi költségvetések és zárszámadosok. 20. Kerpenyes község iroda építése 400 frt rovattal engedélyezése. 21. Zemplén vármegye felirata a „megyei tisztviselők választása ügyében. 22. Kölesy szoborbizottság kérése gyűjtés iránt. 23. EMKE kérése kulturális czélokra pótdadó megszavazása véget: 24. Arad szab. kir. város meghívója a szabadságszobor leleplezési ünnepélyére. 25. Sáros megye felirata a marha, só árának leszállítása iránt. Időközben beérkezhető fontosabb ügyek és indítványok, melyek a f. hó 19 és 29-én tartandó állandó választmányok elé terjesztetnek. Nagyenyed. 1890. szept. 15-én. Csató János kir. tanácsos alispán.

— Fizetés képtelenség. Henzely József nagyenyedi iparkodó kereskedő, ki a leányiskola földszintjén igen diszes üzletet rendezett volt be, az üzleti pangás miatt kénytelen volt fizetéseit megszüntetni s a helybeli

kir. járásbíró minék folytat Mint hírlík. ságok összeg

Két nap zött a IV-ik puszta ugarfő lékeit: a neh ledöntött urac ki lott vak tö

A fehér a főváros felé Mi, a védők, ránk az utols

Azaz ho zony még sé a templom kö egy jámbor ó kintélyünk, — gunk volt; nyughelyet f maradhatla leivel, a falr génynek cha

„Na ő vista fűhret igazítani a k meinkkel — lesz annak a Collegi toilette titká

Alig b legények kir jelét és siett

A gróf gyocska tere század száza dénsoknak, menni át va helyére mind egyik téglá

Mi re pécsi huszár kezdhetik do

A baka durban volt, ruha, vagy számba meg szobalányok fehér csákós Örmesterem es nagyon h megtorlódtó sítói, haner

E peró Kivont legelrejtetté rovedve álln

A zen zászlót hely , Ó Fű nősen megs a szokott sz ezredes.

Aztán látszólag na gyó kezd a „Nem orru tambou sicher” hely

A nap tunk, a hou karu hős ve felé. Rövid

Kiki i saját borny

Az ör teseket — kezéssel de hogy ez az kon kívül, kább kitarut, hogy n viilligerek g

Ez se jött a konc Az e és néhány

kir. járásbírósnál a csődeljárás megindítását kérelmezni, minek folytán üzlete e hó 19-ikén bíróság bezárattatott. Mint hírlík, az aktívák értéke felülmúlja a terhelő adósságok összegét.

CSARNOK.

Az utolsó nap.

(A zárgyakorlatok alkalmából)

Két nap dörgött az ágyú Dunakesz és Vác között a IV-ik hadtast tavalyi zárgyakorlatán. A gödi pusztá ugarföldi magukon hordták a két nagy nap emlékeit: a nehéz ágyukerekek bevágásait, a huszároktól ledöntött uradalmi sövényeket és korlátokat, a bakák által ki lött vak töltényeket.

A fehér jelző szalagos váci hadosztály nem birta a főváros felé vezető utvonalat elfoglalni és visszavonult Mi, a védők, a gyalogság Főthra húzódtunk. Ott viradt ránk az utolsó nap reggele.

Azaz hogy csak katonai értelemben reggel, mert bizony még sötét volt, mikor felszedelőküdtünk. Valahol a templom közelében voltam én egy rezervista főherrerrel egy jámbor öreg párhöz beszállásolva. Nagy volt a tekintélyünk, — kettőnknek 12, katonás tisztasága csillagunk volt; nem csuda, hogy a belső szobában adtak nyughelyet fáradt esontjainknak, hol az ablakból az elmaradhatatlan muskátá mosolygott felénk szép zöld leveleivel, a falról meg a család büszkeségének, az ifjú legénynek chablonszerű katonaképe nézett marczonán.

„Na önkéntes bajtárs” — szólott az öreg rezervista főhert — „ma érdemes lesz entwiceltele liniába igazítani a bajuszt!” Istent soha sem látjuk földi szemekkel — király ő felségét legfőbb egyszer és ma lesz annak a napja!”

Collegiális jó indulattal tette elém a katona legelső toilette titkát.

Alig hogy megnéztük a földi gondiselésünkre bizott legények királyváró adjustierungját, futtak már a zászlóalj jelét és siettünk a gyülekezés helyére.

A gróf Károlyi-kastély bejárata előtt elterülő nagyocsa téren volt ez, hová idages sietéssel vonult fel század század után, nem kis fejtörést okozva a kommandánsoknak, mint s hogy lehetne a kettős rendekből úgy menni át valamely formációra, hogy bele találjon a maga helyére minden század és annak minden szakasza, mint egyik téglá a többi közé.

Mi rendben „tömegben” állottunk már, mikor a pécsi huszárezred megkezdte felállítását. Hja! ők később kezdhetik dolguk s még is előbb elvégzik.

A bakaság is jól nézett ki, hiszen királyváró mundurban volt, a mihez képest tudvalevőleg bármely bálí ruha, vagy akár menyasszonyi is csak kőznapi kimenő számba megy, de még is azt hiszem, hogy az uradalmi szobalányok kara és a főthi intelligencia szebbik fele a fehér esakós fekete forgós huszárokért kelt oly korán fel. Örmesterem ugyan semmi szín alatt el nem ismerte ezt és ugyan haragudott, hogy a magas boltívü kapu alatt megtorlódot hólgyközönség nem az ő nagyhangú dispozióit, hanem a hátrább álló lovasokat figyeli.

E perczen hangos kommando hallszik.

Kivonta az ezredes a kardját — pár pillanat és a legelrejtettebb helyen álló tambour és hornist is megmeredve állnak.

A zenekar beleüt a hymusba, nagy tisztelgés; a zászlót helyére viszi a zászlótartó.

„Ó Felsőge ma valószínűleg ezredünket fogja különösen megsemmélni. A legnagyobb csendet, figyelmet és a szokott szabatossgát kívánom!” — — — szolt az ezredes.

Aztán vezényszó — vezényszó után, egy perczig látszólag nagy zürzavar, melynek végén, mint hosszú kigyó kezd az ezred a falu sáros széles útján kikanyarogni.

„Nem dobbal fogják a verebet”, azért hát a veres orru tambour a „musik”-ot félre vezeti s egy „bombensicher” helyen letelepednek a harmatos fűre.

A nap már az ég karimáján volt, mikor odajutottunk, a honnan egyesülten a váci hadosztálylyal a félkaru hős vezénylete alatt megkezdtek a manővert Ujpest felé. Rövid pihenőre fuvatnak s megáll a regiment.

Kiki igyekszik az ut melletti sáncra s azon is a saját bornyujára feküdni hanyat.

Az örmester a többi altiszteket — köztük az önkénteseket — kitüntető szivességből egy rövid taktikai értekezéssel delectálja, melyben kiindulva azon praemissából hogy ez az utolsó nap, azon egészen helyes konklusion kívül, hogy ez is a legnehezebb és ezen kell leginkább kitenünk; azon teljesen önkényes következtetésre jut, hogy nagyon jó lesz, ha a csak évig szolgáló freivilligerek gondoskodnak a reggeliről.

Ez sem volt szükségtelen, mert pár óra mulva reánk jött a koncertben a szolam.

Az ellenség egy ezred gyalogság, egy ezred lovas és néhány tábori ütég által csak markizozva volt; sok

kal hosszabb vonalat tartva megszállva, mint a mekkorát annyi ember képes. Így a támadás is az egész hadtest által roppant kiterjedésben történt.

Ezredünk egy más ezreddel a jobb szárnyat alkotta, az egésznek jobb oldalvédje zászlóaljunk volt.

Ennek a sorát azért kell így tudni, mert így jön ki csak egy nagy futás belőle.

Hogy-hogy nem alezredesünknek egy patrul vezetője alásan jelentette, hogy a jobbra elterülő ritkás mögött három eskadron huszár kavargó kitöréshez készülve. Csendben egy átmeneti formatiót veszünk fel, de a menet-irány marad. E pillanatban 600 lépésre egy huszár törziszt ugrat elő és magasra tartott nehéz lovassági kardjával a betörési pont irányát látszik mutatni; mellette a hornista az attaque jelét fujja — — pár perc és egy hosszú áttörhetetlennek látszó lovas vonal rohan felénk.

Gyönyörű látvány! — ötödfélézáz huszár egy vonalban, a kardok szurásra magasan előre tartva, a forgók hátra csapódnak, a lovak „karrier”-ben, — rohamuk, alatt a föld is zug,

„Óda van, vége van! Jaj, jaj — sikoltának Minden ablakából a pesti utcának!”

Azaz, hogy evel Toldi Miklósnak condolealtak, mikor az elszabadult rohanó bika elé kiáltott, de ide jött ki a főthi pásztorok megjegyzése is, melyet utánnunk kiáltottak:

„Na baka, mindjárt bög a bornyu!”

A gyöngédelen czélzás az achillesi sarokra vonatkozott azon becsületsértő feltevésével, hogy hátat fogunk fordítani. Pedig nem fordítottunk.

„Cavallerie rechts!” hallzott az aviso és néhány perc — lehetett bizou három — és a támadó vonallal párhuzamosban feltűzött szoronyval vártuk a divisiót, előre bocsájta a szokásos fogadj istent, egy illó gyors tüzet.

Gyöngé azonban minden jelző shhoz a futáshoz, mellyel a jelzett percek alatt a derékszőg egyik befogójából a másikba futottunk, hogy szembe kaphassuk a támadást. Több volt perceként az előirt 150 lépésnél — egy nehánnyal.

De hallga! — közelben tiszta hangon kürt szolal meg s a sokáig várt „dreimal habtscht, dreimal abblasen”-t zengi. Öfelsége, a legfőbb hadúr, ki végig nézte az attaquet testőr trombitásával lefutvatja a gyakorlatot.

Három illetőleg egy évi szolgálat végét jelenti ez. Ezért az abschlag napja a katona naptárában az időszámítás basisa.

„Tudja-e kend mit jelent ez?” — kérdi egy épen most rezervistává idült öreg legény.

„Mi a rossz sebet?” — kérdi ez hamisítatlan somogyi dialektussal.

„Azt hogy kendnek még huszonnégy hónap csak, én pedig hónapután immár azt kiátom: kapitány ur salutalmi nem tudok!” (de csak a kis radai kocsmában — gondolá, ne nem mondotta szája.)

Még az nap letették a monturt, felvették a ránezos csizmát s a bő gatyát, de megkülömböztetésül extra blouset és katona sikkát — de virágost — tettek.

Szépen néztek ki másnap, mikor a kaszárnya udvarán hosszú sorban utolszor salutáltak mint tényleges katonák az ezredesnek.

Néhány napot vártam még a vizsgáig és október 1-én én is letettem a fegyvert — a manipuláns előtt. Garda Kálmán.

Első kalandom.

[Humoreszk.]

Irta: Ernst Boron Wolzogen.

Fordította: Lengyel György.

Tizenkilencz éves valék, nyulánk alak, épen a gymnasiumtól szabadulva felsőges életkedvvel. Igen illedelmes magaviselet birtokában, féltutzat kétséget sem szenvedő szőke szalacszkával szabályos orom mindkét szárnya alatt. zsebkezdőmön korona hét ponttal és egy eléggé iól megtömött erszény zsebemben. Ezen könnyű pakkal készültem első gavallértouromra, hogy néhány hónapig Angliában körülnézzek. Egy német „moonshine-Baron”, — mint Lord Beaconsfield, „a hosszú Izrael” egyszer kifejezte, — a mutton chops paradicsomban ámbár mindent, de mégis semmit sem akar említeni, egy tizenkilencz éves megkevesebb; mindazonáltal fiatalágom első éveiben oly sok valódi fénnnyel, előkelő unalommal és válogatott pale old Sherry vagy dry Champagne — al lábaltam át már az én véleményem szerint, hogy korlátolt szorakozásom végén nekem is ugy tetszett, mintha nem közönséges módon értem volna meg. Csak az a fatalis ifjui tartozkodás mások előtt, de sőt még a szépnem előtt is oly erősen hozzá tapadt viruló éveimhez, hogy nagyon ellent kellett állanom félnétségemnek. Bár kifogástalanul tudtam meghajolni, idősebb dámákak ujnélküli selyem kestyűjét megcsókolni és bájos asztaltársnóm ruhájára a mártást lehetőleg nem kiönteni, de még mindedig nem sikerült egy noble kis kalandnak részese lenni, a miért

már oly sokat törtem magamat: egy csinos parlour maid, vagy ilyesmi, bármily alakban. Oh mennyi nehéz sohajtásba áll nekem ez a fájdalmas helyzet! Hanem végre bekövetkezett. De kétségkívül legméltóbb felháborodásom idejében, midőn utazásom alatt először akartam ama híres bajuszpödrőhöz fordulni, melyet Németországban csempeztem magamnak, s melyet ugyanakkor lázító hasznavehetetlenségéért valahova egy nyilvános helyre bedobtam

A Londonban töltött utolsó napon egészen szabad ember valék. Semmi udvarias kötelezettség, vagy rokon megbízatás, melyekkel jó bőven el voltam látva, — mindenkinék eleget tettem s így élveztem ott az utolsó szép napot. Tárcazámban egy néhány guineevel több volt, mint mennyi a hazautazásra szükséges és ezek tiszteletére egy jubiliomot kellett volna tartani.

A midőn ugy hét óra hosszat így czéltalanul bolyongtam a City utcában, minden ablak alatt megállva s azon a fontos kérdésen törve fejemet, hogy már most már mit csináljak: kezdtem belátni, hogy tapasztalt vezetési nélkül egy ilyen ártatlan fiatal embernek, mily különös dolga van. Az estét dalcsarnokban töltöm, de hol fogom a napot, a világos, hosszú napot agyonütni?

E közben egy jelentés tűnt szemembe: „Crystal Palace, Sydenham, Monday Popular Concert.” Ahá! a híres Monday Pops! Beethoven Symphoniája! és a solisták között mind csna „urak” és „kisasszonyok”!

Tehát majdnem német, klasszikus, igen illedelmes kétségkívül erkölcsös — igen, gondolám, te hazai Beethovenedből többet értesz, mint ezek a ladies and gentlemen, ebben te othon vagy és hegyezheted jó német füleidet a nélkül, hogy félned kellene az englishmeu előnyeitől, a mi más téren igen gyakran előfordul. Gyorsan elhatároztam magamat és az undergroadon kivágtattam Sydenhamba.

A kristálypalota látványosságait már jól ismertem s így osztatlanul a zeneteremnek adtam magamat. Ép az Eroica enyelgéseire érkeztem és a lágyan csengő ábrándos hangok hallatára megfőledkeztem szégyenlős 19 esztendőmről ép ugy, mint tizenkét szalacska bajuszomról s a kellemes hangok mellett sokkal boldogabbnak éreztem magamat, mint a dalban képzelt szerelmes!

Örömöm még sokkal nagyobb lett, midőn éles szemem az első kótatartó mögött egy régi jó ismerősömet fadézték fel: az én híres Müller Károly Ferdinándomat, azt az embert, ki a negyedik osztályosnak először mutatta meg, miként fogják meg ujhegygyel a békát és macskamézzelel megkent löször huzásai által miként csalnak ki belőle szivszaggató hangot — azaz az én régi hegedű mesterem, ki kitarással és dicséretes szigorral oly sokra viit, hogy most egy Haydn négyes előadásában egész türethően vehetek részt. Ámbár tiz, vagy tizenkét évvel volt idősebb nállamnál, de azért mindig egy roppant vidám portéka volt és a tanítási időt kivéve folyton a legkellemesebb pájtás viszonyban állottunk. Ezért örvendtem én oly végtelenül, midőn Müller Károly Ferdinándomat itt váratlanul ismét fölaltam. A következő szünet alatt a zenészek a tribünről lejötték és én megálltam előtte.

Hála felső ajakom árnyékolatlanságának, legkevesebb ideig sem voltam előtte ismeretlen, s jó öreg tanítóm azonnal igazi nevemen kiáltott, megragadta mindűt kezemet s rázta legalább öt perczig, szakadatlan — ugy örvendet a vizontlátásnak.

— Kedves kis bárócskám, semmit, a legkevesebbet sem változt! Egészen a régi — ugyebár ön most másodéves? — Hogyan, már végzett a diáksággal? Tehát mulus, öszvér, mint mondani szokás! Jaj, hogy fog majd örülni feleségem, azonnal megláthatja — kedves kis öszvérkém!

Ezen meggondolatlan beszédet mindenki mástól komolyan visszautasíthattam volna, de öreg Müller Károly Ferdinándomat jól ösmertem. régi szokása, ha egyszer másszor többecsét veszen be.

— Tehát ön házas? vágtam végre közbe mindig újból és újból előtörő üdvözölő szavai áradatába.

Biz' igen, már egy éve gold boy. Egy arany pacirta, egy enivaló asszonyka! — S egy csókot lehelt a levegőbe. — De okvetlen jöjjön, kedves báró, és nézze meg! Ön természetesen máma az én vendégem. Estvére kivételesen szabad vagyok — s egy jóra való kutyaütést csinálunk; nos kedves báró? Egy pompás gyerek lett — szapperment! Csak még egy kissé látszik Kanaan az arczában!

— Kanaan?

— Na igen, az ország, hól tej és méz folyik — én tulajdonképen ugy gondoltam, tej és vér — hahaha! de ez egészen egal, mi?

Koncert végén haza kisért, hogy szerény ebédjét velem megossza. Meg kell vallanom, hogy bizonyos félelemmel néztem a fiatal nevével való találkozás elé. mert ez a kissé rakoncátlan hang, mellyel nyakgatni szeret, az asszonyka előtt könnyen nevetéges alaknak tünethetne fel.

De nem volt oly könnytelen, SW. külvárosban lakott — az utca nevét már elfeledtem — igen kellemes volt a vidék és a ház is és átkozott magasra kellet másznunk. Hatalmas lökessel kinyitotta a tornász ajtót és bevezetett a szobába. Az egy kissé rendetlennek látszott de azért igen csinos és németes volt, mert az aranyhalsal, a kanári madár s a három virágserép semmi szín alatt sem hiányzott ép úgy, mint a sok himzett takaró a szobán és a székeken. Különböző női toillettek hevertek a szép töltött székek karjain, egy kosár tiszta fehérnemű volt az asztalon és a kótartáron egy kiterített furcsa valami száradt.

Ilyen volt az első benyomás. — Mielőtt még inkább körülnéztem volna, felnyitott félig az ajtó, egy igen szőke fej tűnt elő a nyíláson s egy kis sikoltás után ismét eltűnt.

— De hát jere be, Mimi! — kiált Károly Ferdinánd. Egy igen kedves vendéget hoztam magammal.

— Ó, nem tehetem, mert egy cseppet sem vagyok felöltözve, — halszott belőlről egy vékony hang.

„Egy cseppet sem vagyok felöltözve! — Őh kedve ismert hazai hangok, épen mintha jó szállásadónóm Dambeloch Amáliát hallanám.

(Folyt. köv.)

Felelős szerkesztőség:

Dr. MAGYARI KÁROLY. TÜRÖK BERTALAN. Kiadótalajdonos: WOKÁL JÁNOS.

Weisse Seidenstoffe von 60 kr. bis ft. 11-45 per Meter. — glatt und gemustert (ca 150 veschiedene Qual.) — vers. rohen- und stückweise porto- und zollfrei das Fabrik-Depot G. HENNEBERG (K. und K. Hofliefer.) Zürich Muster umgehend. Briefe kosten 10 kr Porto 2

Sz. 3347/89 tkvi Árverési hirdetmény.

A nagyenyedi kir. járásbíró, mint tealkönyvi hatóság által az „Albina“ n-szebeni takaré- és hitelintézetnek Lupán Ilia és társai elleni végrehajtási ügyében végrehajtató kerelmére a végrehajtási árverés 14 forint tökékövetelés s ennek 1887 évi június 1-től járó 8% kamatai, 1 frt 98 kr biztosítási díj s ennek 1887. évi május 1-től járó 8% kamatai, 13 frt 20 kr perbeli, 4 frt 95 kr végrehajtási már megállapított, valamint a jelenlegi 6 frt 20 kr és a még felmerülő költségeknek kielégítése végett végrehajtást szenvedő Lupán Ilia, Vana és Janának a n.-cseregdi 86. sz. jtkben a + 1-27. alatti ingatlanaira 950 frt megállapított kikiáltási árban, elrendelte.

Az árverés 1890. október 20-ik napján d. e. 10 órakor Nagy-Cserged község házában fog megtartatni

Árverezni szándékozők tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy óvadékképes értékpapirban letenni.

Vevő köteles a vételért az árverés jogerőre válta után 2 egyenlő részben 30, 60 nap alatt minden egyes vételári részlet után az árverés napjától számítandó 6 százalékos kamatokkal együtt a nagyenyedi kir. adóhivatalnál mint bírói letéti pénztárnál lefizetni

A bánatpénz az utolsó részletbe fog beszámítatni Az árverési feltételek a hivatalos órák alatt ezen kir. bíróság, mint tkönyvi hatóságnál és Nagy-Cserged község előljárásgánál tekinthetők meg.

A kir. járásbíró mint tkönyvi hatóság. Nagyenyed 1890 június hó 23-án Vincenzti, kir. aljbíró.

Szám 1140/890. tkvi Árverési hirdetmény.

A nagyenyedi kir. járásbíró, mint tealkönyvi hatóság által az „Albina“ nagyszzebeni takaré- és hitelintézetnek Margineán Andrei elleni végrehajtási ügyében végrehajtató kerelmére a végrehajtási árverés 29 frt 44 kr. tökékövetelés és ennek és pedig 14 frt 74 krnak 1888. január 1-től, 14 frt 72 krnak pedig 1888. július 1-től járó 8% kamatai, 7 frt 60 kr perbeli 4 frt 20 kr végrehajtási már megállapított valamint a jelenlegi 4 frt 80 kr. és a még felmerülő költségeknek kielégítése végett végrehajtást szenvedő Margineán Andreinek a szászcsanádi 412. sz. jtkben A + 1-15 rsz. alatt ingatlanaira 627 frt megállapított kikiáltási árban elrendelte.

Az árverés 1890-ik évi október 14-ik napján d. e. 10 órakor Szászcsanád községben fog megtartatni.

Árverezni szándékozők végrehajtató kivételével tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy óvadék képes értékpapirban letenni.

Vevő köteles a vételért az árverés jogerőre válta után 3 egyenlő részletben 15 30 45 nap alatt, minden egyes vételári részlet után az árverés napjától számítandó 6%-os kamatokkal együtt a nagyenyedi kir. adóhivatalnál, mint bírói letéti pénztárnál lefizetni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog beszámítatni. Az árverési feltételek a hivatalos órák alatt ezen kir. bíróság, mint tealkönyvi hatóságnál és Szászcsanád községe előljárásgánál tekinthetők meg.

A kir. járásbíró, mint tkönyvi hatóság Nagyenyed, 1890. március 3. Vincenzti, kir. aljbíró.

Kereset 6-6 Egy bankintézet keres mindenütt egyenket, törvényileg engedélyezett sorsjegyek részletfizetés mellett eladására. Igen előnyös jutalék feltételek. Ajánlatok B. J. jegy alatt Golberger a, V. hirdetési irodájához, Budapest, vaczi-utca 9. sz. — intézendők.

2239/1890. tkvi.

Árverési hirdetmény.

A nagyenyedi kir. járásbíró, mint tealkönyvi hatóság által az „Albina“ n-szebeni takaré- és hitelintézetnek Palkó János a (József) elleni végrehajtási ügyében, végrehajtató kerelmére a végrehajtási árverés 75 frt 29 kr. hátralék töké követelés és ennek 1887. évi augusztus 1-sőtől járó 6% kamatai 9 frt hátralék végrehajtási már megállapított, valamint jelenlegi 5 frt 40 kr és a még felmerülő költségeknek kielégítése. végett végrehajtást szenvedő Palkó János (a József)-nek a m.-kapudi 12. sz. jtkben A + 1-11. rendsz. a. ingatlanaira 824. frt megállapított kikiáltási árban elrendelte, megjegyeztetik, hogy a 4. rend, 333/41. hrsz. alatti szőlőt 31 frt 14 kr dézsmaváltásig terhel.

Az árverés 1890. évi október hó 17. napjának délelőtti 10 órakor M.-Kapud községében fog megtartatni.

Árverezni szándékozők végrehajtató kivételével tartoznak az ingatlan becsárának 10% készpénzben vagy óvadékképes érték papirban letenni.

Vevő köteles a vételért az árverés jogerőre válta után 3 egyenlő részben 15 30 és 45 nap alatt, minden egyes vételári részlet után az árverés napjától számítandó 6% kamatokkal együtt a nagyenyedi kir. adóhivatalnál, mint bírói letéti pénztárnál lefizetni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog beszámítatni. Az árverési feltételek a hivatalos órák alatt ezen kir. járásbíró, mint tealkönyvi hatóságnál és M.-Kapud község előljárásgánál tekinthetők meg.

A kir. járásbíró, mint tealkönyvi hatóság. Nagyenyed, 1890. április 12.

Vincenzti, kir. aljbíró.

2238/890. tkvi.

Árverési hirdetmény.

A nagyenyedi kir. járásbíró, mint tealkönyvi hatóság által az „Albina“ n-szebeni takaré- és hitelintézetnek Krizsán Mihaila elleni végrehajtási ügyében végrehajtató kerelmére a végrehajtási árverés 29 frt 44 kr tökékövetelés, ennek és pedig 14 frt 72 krnak 1886. július hó 1 napjától, 14 frt 72 krnak 1887. január 1-ső napjától, továbbá 2 frt biztosítási díj és ennek 1887. február 1-sőtől járó 6% kamatai, 6 frt 34 kr perbeli, 4 frt 50 kr, végrehajtási már megállapított valamint jelenlegi 4 frt 50 kr és a még felmerülő költségeknek kielégítése végett a végrehajtást szenvedő Krizsán Mihailának az ohábai 125. sz. jtkben A + 1-7. rsz. a. ingatlanaira 1060 frt megállapított kikiáltási árban elrendelte.

Az árverés 1890. évi október 17-ik napján délelőtti 10 órakor Ohába községében fog megtartatni.

Árverezni szándékozők végrehajtató kivételével tartoznak az

A Pesti Hirlap 40,000 példányban jelenik meg.

Legelterjedtebb, legkedveltebb és amellé legoliosabb magyar napilap.

PESTI HIRLAP

Kormánytól és pártoktól független, demokratikus irányu politikai napilap.

Szabadelviség és függetlenség minden irányban: ez a jelszó, melyhez hű maradt, immár 12-ik éve, mindig; s hű marad ezentúl is.

Közkeveltség tekintetében vetélytárs nélkül áll, és kétségtelenül a legbővebb és változatosabb tartalmu az összes napilapok közt.

Zenemellekleteket egyedül a «Pesti Hirlap» ad előfizetőinek.

Összes előfizetőinek karácsonyi ajándéku egy fényesen kiállított nagy képes naptárt ad 1891. évre.

Mutatványosmozakal. egy levelező-lapon nyilvánított óhajra egy hétig Budapest, Nádor-utca 7. sz. Előzetést kezdeni a hó bármily napjától lehet. — Az előzetési pénzek a „Pesti Hirlap“ kiadóhivatalába küldendők.

Előfizetési árak: Egész évre 14 frt. | Fél évre 7 frt. | Negyedévre 3 frt 50 kr. | Egy hóra 1 frt 20 kr. Egyes szám ára Budapesten 4 kr., vidéken 5 kr.

Összevetések kikerülése végett csakis PESTI Hirlap irandó cím gyanánt.

ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy óvadék képes értékpapirban letenni.

Vevő köteles a vételért az árverés jogerőre válta után 3 egyenlő részletben 15, 30, 45 nap alatt minden egyes vételári részlet után az árverés napjától számítandó 6% kamatokkal együtt a nagyenyedi kir. adóhivatalnál mint bírói letéti pénztárnál lefizetni.

A bánatpénz az utolsó rész letbe fogbeeszámitatni. Az árverési feltételek a hivatalos órák alatt ezen kir bíróság, mint tealkönyvi hatóságnál és Ohába község előljárásgánál tekinthetők meg.

A kir. járásbíró, mint tealkönyvi hatóságtól. Nagyenyeden, 1890. április 12-én.

Vincenzti, kir. aljbíró.

212-1890 szám.

Árverési hirdetmény.

Alólrít kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t.-oz 102. §-a értelmében ezennel küzírre teszi, hogy a balázsfalvi kir. járásbíró 763-1890. számú végzése által Egresy Mór javára Lieblich Izidor ellen hátralék 75 frt 16 kr töké, ennek 1889. évi december 22. napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 26 frt 75 kr perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtási alkalmával bíróság lefoglalt és 622 frt 26 kr-ra becsült 282 darab deszka, 67 drb szénagyújtó favilla, 82 darab gereblye, egy új vasolattas ökörszekér, 50 járom, 146 kerékküllő, 133 kerékfalca, 38 falapát, 3 uj ferek, 5 szekérrud, 11 pár taligakerék, 8 drb nagy lócs 11 darab ekekormány, 8 drb kasznányél és 30 rendbeli különböző szintű férfi szövetruhából álló ingóságok nyilvános árverés után eladatsnak.

Mely árverésnek a balázsfalvi kir. járásbíró 868-1890. sz. kiküldés t rendelő végzése folytán a helyszínen, vagyis Balázsfalván alperes üzlethelyiségében leendő eszközésére 1890 szeptember hó 26-ik napjának délelőtti 10 óraja határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozők ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t.-oz 107 §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is eladatsni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-oz 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő. Végül felhivatnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítettetéshez tartanak jogot, a mennyiben részükre foglalás korábban eszközöltetett volna, és az a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, elsőbbségi beelceneseket az árverés megkezdéséig alólrít kiküldöttnek vagy írásba beadni, avagy pedig szóval bejelenteni tartoznak.

A törvényes határidő a hirdetménynek a bíróság tábláján kifüggesztését követő naptól számítatik.

Kelt Balázsfalván, 1890. évi szeptember 6-ik napján.

Thát György, kir. bírósági végrehajtó.

Szerke Nag A KIAD... lap szell közlemé... Klad Wokál Ján... az előz... bérment... Kéziratok

A ro... Egyetlen mely korszak... hívott 210 képviselő jelen... szám azonban... dísztermébe v... Gál János, püspök ur ó... tatott, de n... meg ne kér... quo jure in... elég, hogy... hogy most m... Nemsok... b. Józika L... s előbb az... beszélgetve... éljenekkel fog... Ferencz jele... püspök ó ex... Sámuel világ... azonban nem... b. Jósika La... lására, mit... dületes beszé... Veszely Káro... temi tanár k... indítványára... küldetett. A gyüle... amennyiben... 15-ös, előkés... elő dr. Moha... véleménye é...

Emlék... A czéhe... örizték s a m... a fedelet, me... a esucson p... zsinidely. Az egé... több ponton... utca alsó ré... A Fere... volt a mint... Szántó Gerge... A fáky... gitson, hane... porig égett. Hosszas... tűzébe, mely... szabb ruhain... Egysze... Collegium ut... mert fegyver... sötétlet is a... azok is men... valósztanüleg... rablásra. A rém... kergetett fel... többen meg... Ismét